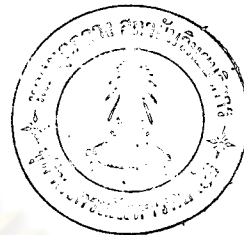

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติควรแก่การธำรงรักษาไว้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันทรงตระหนักในข้อนี้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากกระแสพระราชดำริในที่ประชุมของชุมนุมภาษาไทย ความว่า "ภาษานั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ . . . ประเทศไทยเรานั้นมีภาษาเป็นของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน . . . เรามีโชคที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้"^๑ และ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า "ภาษาไทยช่วยดำรงชาติไทย ช่วยให้คนไทยมีความรู้สึกว่าเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน ด้วยเหตุนี้ภาษาจึงมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ ประวัติศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่าถ้ารักษาภาษาของตนไว้ได้แล้ว ถึงจะตกเป็นเมืองขึ้นหรืออาณานิคมของชาติอื่นก็ศตวรรษก็รักษาความเป็นตนเองอยู่ได้"^๒ นอกจากนี้การศึกษาภาษาไทยยังมีความสำคัญและความจำเป็นเป็นอันดับแรกในวงการการศึกษาของไทย ดังที่ปรากฏอยู่ในความมุ่งหมายของวิชาภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาระดับต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาไทยเป็นความรู้พื้นฐานที่มีประโยชน์ต่อการศึกษาวិชาการแขนงต่างๆ ของนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะนักศึกษาในวิทยาลัยครูหรือสถาบันผลิตครูอื่นๆ ซึ่งนิสิตนักศึกษาเหล่านี้จะต้องออกไปเป็นครูสอนวิชาการ

^๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะอักษรศาสตร์, ชุมนุมภาษาไทย, บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทย (พระนคร : สำนักพิมพ์ศิwap, ๒๕๐๕), หน้า ๕.

^๒ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "ความผิดพลาดทางการศึกษา," จันทร์เกษม ๕๗ (พฤศจิกายน-ธันวาคม ๒๕๑๓) : ๓๓.

ต่างๆทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จำเป็นจะต้องใช้ความรู้พื้นฐานในวิชาภาษาไทย เป็นเครื่องมือให้การถ่ายทอดการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี วิชาภาษาไทยจึงเป็นวิชาที่สำคัญและจำเป็นจะต้องมีการเรียนการสอนและถ่ายทอดสืบต่อกันไป

ขณะนี้ นาคกรทรรพ ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า ภาษาไทยเป็น ภาษาประจำชาติของคนไทย จึงมีความสำคัญต่อคนไทยอย่างที่สุด เพราะนอกจากจะมีความ สำคัญในด้านการสื่อความหมายโดยทั่วไปแล้ว ภาษาไทยยังเป็นเครื่องหมายที่แสดงความเป็น ชาติ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจคนทั้งชาติ เป็นเครื่องมือติดต่อระหว่างคนไทยด้วยกัน และ ภาษาไทยเป็นปัจจัยที่สำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรมในการศึกษาเล่าเรียน ในการสื่อสาร ในการประกอบอาชีพ ในการปกครองและอื่นๆ ๑.

เนื่องจากภาษาไทยมีความสำคัญอย่างยิ่งนี้เอง จึงจำเป็นต้องฝึกฝนเด็กให้ใช้ภาษา- ไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเริ่มตั้งแต่เข้าโรงเรียนประถมศึกษาเป็นต้นไป แต่จากรายงาน การสำรวจประสิทธิภาพของนักเรียนประถมศึกษาของ วัดนะ วัฒนาพันธ์สรุปได้ว่าประสิทธิภาพ ของนักเรียนประถมศึกษามุ่งในระดับต่ำ และการที่ประสิทธิภาพของนักเรียนประถมศึกษาต่ำนั้น มีความสัมพันธ์โดยตรงกับวิธีสอนของครู ซึ่งมีปมเหตุมาจากนักวิชาการและสถาบันฝึกหัดครูอัน จำเป็นต้องแก้ไขโดยรีบด่วน ๒. และจากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ใน ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ ของ สฤตรัตน์ พูลสวัสดิ์ พบว่า "ปัญหาที่อาจารย์ภาษาไทยประสบก็คือความรู้ของนักศึกษาอ่อนมาก เนื้อหาในหลักสูตรมี มากเกินไป ไม่สามารถสร้างข้อทดสอบที่วัดได้หลายๆด้าน และอาจารย์ภาษาไทยส่วนใหญ่

๑. ฐะปะนีย์ นาคกรทรรพ, บันทึกค้นคว้าภาษาไทย (พระนคร : สำนักพิมพ์กรุงเทพ ๒๕๑๕), หน้า ๑.

๒. วัดนะ วัฒนาพันธ์, "ได้เห็นอะไรบ้างจากการไปสำรวจประสิทธิภาพของ โรงเรียนประถมศึกษา," สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ๑๑ (กันยายน ๒๕๑๖) : ๒๘-๓๗.

ต้องการให้มีการอบรมและสัมมนามากที่สุด" ๑. ในปีการศึกษา ๒๕๑๑ ควงพร เปรมโยธิน ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนวัสดุประกอบการสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายและพบว่า แนวโน้มในเรื่องความต้องการที่จะเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของครูภาษาไทยมีอยู่มาก ทั้งในเรื่องการทำการใช้สื่อทัศนวัสดุประกอบการสอนวิชาภาษาไทย ตลอดจนปัญหาในการผลิตสื่อทัศนวัสดุ ๒. ในปีการศึกษา ๒๕๑๕ สุพจน์ พุกชะวัน ได้วิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๘ และสรุปไว้ว่า อาจารย์ภาษาไทยไม่สามารถที่จะสอนให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างครบถ้วนและใช้วิธีการสอนวิชาการใช้ภาษาและหลักภาษาได้ถูกต้องน้อยมาก อาจารย์ผู้สอนไม่สามารถวัดพฤติกรรมของการเรียนรู้ได้ครบทุกด้าน ๓. นอกจากนี้ในการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาในวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครที่มีต่อวิชาภาษาไทยของศรีจันทร์ วิชาตรง ก็พบว่าการสอนภาษาไทยมีข้อบกพร่องอยู่หลายประการ เช่น อาจารย์มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่สอนและใช้วิธีสอนแบบบรรยายตลอดชั่วโมง อาจารย์ไม่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน

๑. สฤณีรัตน์ พูลสวัสดิ์, "การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช ๒๕๐๗" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา แผนกวิชาภาษาและวรรณคดีไทย บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๐๘), หน้า ๕๕.

๒. ควงพร เปรมโยธิน, "การศึกษาเกี่ยวกับการใช้สื่อทัศนวัสดุประกอบการสอนภาษาไทย ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนเทศบาล จังหวัดพระนคร ปีการศึกษา ๒๕๑๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา แผนกวิชาภาษาและวรรณคดีไทย บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๓), หน้า ๑๔๖.

๓. สุพจน์ พุกชะวัน, "การวิเคราะห์และประเมินผลหลักสูตรวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๘" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา แผนกวิชาภาษาและวรรณคดีไทย บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, ๒๕๑๕)

เท่าที่ควร อาจารย์ขาดอุปกรณ์การสอนและสอนโดยไม่ใช้จิตวิทยา ๑.

บุญถิ่น อัตถากร ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยไว้ว่า "การเรียนการสอนภาษาไทยในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ ทวีความสำคัญยิ่งขึ้น เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญ เพราะว่าวิชาภาษาไทยเป็นปัจจัยและเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิชาการทุกแขนง" ๒. เทือก กุสุมา ณ อยุธยา และรองรัตน์ อิศรภักดี ก็ได้กล่าวถึงวิชาภาษาไทยไว้ว่า " วิชาภาษาไทยมีส่วนสำคัญในการเรียนวิชาอื่นอีก ไม่ว่าจะเป็นวิชาสังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือวิชาอื่นใดก็จำเป็นจะต้องใช้วิชาภาษาไทยทั้งสิ้น" ๓. และวิชาภาษาไทยยังเป็นวิชาที่จะช่วยพัฒนาบุคคลทั้งในค่านส่วนตัวและค่านสังคม และยังเป็นวิชาทักษะที่มีความสำคัญเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ไปตามอายุและชั้นเรียน ๔. จึงนับได้ว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมีความสำคัญอย่างยิ่งและจะมีความสำคัญยิ่งขึ้นตลอดไป

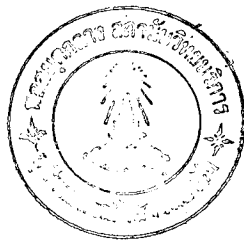
โดยนัยเดียวกัน กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆดังกล่าวนั้นแล้ว วิชาภาษาไทยจึงเป็นวิชาบังคับพื้นฐานที่จะต้องเรียนตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้งยังเป็นวิชาบังคับ

๑. ศรีจันทร์ วิชาตรง, "ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนคร ที่มีต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔)

๒. บุญถิ่น อัตถากร, เอกสารการสัมมนาผู้สอนวิชาภาษาไทยตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง (กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๒), หน้า ๑๒.

๓. เทือก กุสุมา ณ อยุธยา และรองรัตน์ อิศรภักดี, ตำราชุดประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาวิชาภาษาไทยตอน ๑ วิธีสอนภาษาไทย (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๐๕), หน้า ๑๐.

๔. ลอยส์ วี ฮาร์เมอร์, "ศิลปการสอนภาษา," แปลโดย บุญนำ บุญเสวี, จันทร์เกษม ๖๒ (มกราคม- กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘) : ๔๑.

สำหรับผู้เรียนในสถาบันฝึกหัดครูทุกระดับอีกด้วย

จากข้อคิดเห็น ผลการสำรวจและงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าสิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นไปในทางบวกหรือลบนั่นก็คือ ครูภาษาไทยนั่นเอง ฉะนั้นครูภาษาไทยจึงเป็นผู้มีภาระอันยิ่งใหญ่ในการสอน เนื่องจากการสอนภาษาไทยนั้นนับได้ว่าเป็นการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะอาจารย์ภาษาไทยในวิทยาลัยครูนั้นถือได้ว่าเป็นแหล่งวิชาการอันสำคัญที่จะถ่ายทอดไปยังศิษย์ที่จะออกไปประกอบอาชีพครูในโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาทั่วประเทศ นอกจากนี้อาจารย์ภาษาไทยในวิทยาลัยครูยังต้องร่วมมือกับศึกษานิเทศก์ประจำท้องถิ่นในการให้การฝึกอบรมครูประจำการเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยแก่โรงเรียนที่อยู่ในเขตรับผิดชอบของสถาบันฝึกหัดครูนั้นๆอีกด้วย และเป็นที่ยอมรับกันว่าคุณภาพของครูที่ผลิตจากสถาบันฝึกหัดครูนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การศึกษาของชาติดำเนินไปด้วยดี เพราะสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาไม่ว่าระดับใดก็ตามจะมีขึ้นไม่ได้ถ้าขาดครูที่มีคุณภาพ

หลักสูตรสภาการฝึกหัดครูได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของสถาบันฝึกหัดครูไว้ว่า ในระบบการจัดการศึกษาของประเทศไทยในปัจจุบันการผลิตครูส่วนใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ภายใต้การควบคุมของสภาการฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครูมีวิทยาลัยครูในสังกัด ๓๖ แห่ง ซึ่งจัดการฝึกหัดครูโดยมีความมุ่งหมายที่จะผลิตครูให้มีความรู้ ความสามารถ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ มีความรักความศรัทธาและมีวิญญานของความเป็นครู มีคุณธรรมและจริยธรรมเป็นที่ยอมรับของสังคมทั่วไป ให้เป็นผู้ไม่หาความรู้อยู่เป็นนิจ รู้จักสร้างสรรค์และตระหนักในปัญหาของสังคมและเข้าใจในการปฏิบัติ มีทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับบ้านเมือง การปกครองตลอดจนการดำรงชีวิตในระบบประชาธิปไตย นอกจากนี้ยังมุ่งให้เป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะและทัศนคติที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาท้องถิ่นและสอดคล้องกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศอีกด้วย *.

* กรมการฝึกหัดครู, หลักสูตรการฝึกหัดครู สภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช ๒๕๑๔ (พระนคร : โรงพิมพ์ตำรวจ, ๒๕๒๐), หน้า ๒.

ด้วยเหตุนี้สถาบันฝึกหัดครูจึงเป็นเสมือนตัวจักรสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติในอนาคต ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวของ โดแนลด์ พี คอทเทรล (Donald P. Cottrel) ที่ว่า "สถาบันฝึกหัดครูเป็นสถาบันที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นแหล่งผลิตครู ซึ่งเป็นเสมือนกุญแจของกระบวนการจัดการศึกษาทั้งหมดของชาติ ถ้าครูดีจะมีผลไปถึงการศึกษาที่ดีของเยาวชน ถ้าครูขาดสมรรถภาพก็จะมีผลให้เยาวชนขาดสมรรถภาพไปด้วย" ¹ และเดวิด อี เพอร์เพล (David E. Purpel) ก็ได้กล่าวถึงหน้าที่ของสถาบันฝึกหัดครูที่เกี่ยวกับการนิเทศการศึกษาไว้ว่า "สถาบันฝึกหัดครูต้องรับรู้และเกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบในการสรรหาและฝึกอบรมอาจารย์นิเทศที่มีความรู้ความสามารถ และจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นให้อาจารย์นิเทศได้ใช้ประโยชน์ตามที่เขาคต้องการ"².

การที่จะทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูมีประสิทธิภาพได้นั้นจำเป็นจะต้องอาศัยการนิเทศการศึกษาเป็นสำคัญ เพราะเป้าประสงค์ของการนิเทศการศึกษาคือการยกระดับการเรียนการสอนทั้งหมดให้ดีขึ้นโดยการช่วยเหลือ แนะนำ ประสานงานกันระหว่างครูอาจารย์และผู้บริหารการศึกษาทุกระดับ และการนิเทศการศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การศึกษาทุกระดับชั้นได้รับบริการการศึกษาที่ดีขึ้น ดังที่อดัมส์และดิกกี (Adams and Dickey) เน้นว่า "การนิเทศการศึกษาเป็นบริการที่เกี่ยวกับการสอนและการปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น"³ และวิลด์ คิมบอลด์ (Wiles Kimball) กล่าวว่า "การนิเทศการศึกษาคือ

¹ Donald P. Cottrel, Teacher Education for a Free People. (New York : The American Association of College for Teacher Education, 1959), p. 12.

² David E. Purpel, "Student Teaching," The Journal of Teacher Education 18 (Spring 1967) : 23.

³ Harold P. Adams and Frank G. Dickey, Basic Principles of Supervision. (New York : American Book Co., 1953), p. 5.

กิจกรรมที่บริการครูให้ทำงานได้ดีขึ้น"¹ นอกจากนี้ โรเบิร์ต ซี แมคคีน และเอช เอช มิลล์ (Robert C. McKean & H.H. Mills) ได้ให้นิยามการนิเทศการศึกษาแบบใหม่ว่า ในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ มีการยอมรับหลักวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ประชาธิปไตยในการนิเทศ คือการยอมรับนับถือแนวความคิดของคนอื่น การระดมสรรพกำลังความคิดร่วมกัน แจกจ่าย ร่วมมือและประสานงานในการดำเนินการศึกษาเพื่อความเจริญของงานทางด้านการเรียนการสอน ช่วยสนับสนุนให้มีการใช้ความสามารถ ใช้สติปัญญาในการตัดสินใจ²

อนึ่ง ศึกษาพิเศษก็เป็นบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำให้การดำเนินการสอนภาษาไทยของครูอาจารย์ภาษาไทยได้ผลดีหรือไม่เพียงใด งานของศึกษาพิเศษจะมีประโยชน์อย่างยิ่งแก่ครูอาจารย์ อันได้แก่ การผลิตคู่มือครู การจัดอบรมสัมมนาวิธีสอน การทำและการใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนแนะแนวทางในการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

จากความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาไทยและการนิเทศการสอนนี้ เราอาจกล่าวสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูจะได้ผลดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง อันได้แก่ทัศนคติของอาจารย์ การปฏิบัติงานของอาจารย์ตามลำดับขั้นต่าง ๆ เช่น ความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรและประมวลการสอน วิธีสอน การทำและการใช้อุปกรณ์การสอน การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การสนับสนุนของผู้บริหาร ตลอดจนความร่วมมือของศึกษาพิเศษ องค์ประกอบดังกล่าวนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง หากองค์ประกอบดังกล่าวมีอยู่พร้อมบริบูรณ์แล้วย่อมเชื่อได้ว่า การเรียนการสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูต้องเจริญก้าวหน้ามีประสิทธิภาพและบังเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

เนื่องจากสภาพสังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป ความมุ่งหวังที่คนมีต่อสถาบันเปลี่ยนไป ความรู้ในสาขาวิชาการต่างๆขยายตัวออกไป และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องบังคับให้อาจารย์ภาษาไทยในวิทยาลัยครูมีความต้องการทางการนิเทศการ-

¹ Wiles Kimball, Supervision for Better Schools, 2d ed. (Englewood : Prentice-Hall, 1955), p. 10.

² Robert C. McKean and H.H. Mills, The Supervisor. (Delhi : Prentice-Hall, 1965), pp. 101-102.

ศึกษา เพื่อพัฒนาตนเองในด้านความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์และด้านทักษะทางเทคนิคต่างๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมคุณภาพของการสอนให้ดียิ่งขึ้น

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยในวิทยาลัยครู จึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับความต้องการการนิเทศการสอนวิชาภาษาไทยของอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อประโยชน์ที่จะใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยในวิทยาลัยครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ

๑. เพื่อศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการนิเทศการสอนวิชาภาษาไทยของอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ในด้านหลักสูตร ความรู้ในเนื้อหาวิชา วิธีสอน อุปกรณ์การสอน กิจกรรมประกอบการสอน การประเมินผลการสอนและตัวผู้สอน
๒. เพื่อศึกษาปัญหาต่างๆไปของอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
๓. เพื่อเสนอแนะข้อคิดเห็นในการปรับปรุงการนิเทศการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการนิเทศการสอนวิชาภาษาไทยของอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้ง ๘ แห่ง คือวิทยาลัยครูอุดรธานี วิทยาลัยครูอุบลราชธานี วิทยาลัยครูสกลนคร วิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูสุรินทร์ วิทยาลัยครูมหาสารคาม วิทยาลัยครูเลย และวิทยาลัยครูบุรีรัมย์
๒. ศึกษาเฉพาะความต้องการการนิเทศการสอนของอาจารย์ที่กำลังสอนวิชาภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

๑. เพื่อเป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยจะได้นำผลการวิจัยไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๒. เป็นแนวทางแก่สถาบันฝึกหัดครูเพื่อพิจารณาแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร การบริหาร และการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๓. เป็นแนวทางแก่กระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะได้ทราบปัญหาและหาทางแก้ไข เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยในสถาบันฝึกหัดครูเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๔. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้กว้างขวางออกไปยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินงานดังนี้

๑. ศึกษาเอกสาร สิ่งตีพิมพ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทย หลักสูตร ประมวลการสอนวิชาภาษาไทยในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ของ สภาการฝึกหัดครู พุทธศักราช ๒๕๑๘ ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้สอนวิชานี้บางท่านตามแบบสัมภาษณ์ ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

๒. การเก็บรวบรวมข้อมูล

๒.๑ เครื่องมือในการเก็บข้อมูลคือ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากการค้นคว้าและการสัมภาษณ์ดังกล่าวข้างต้น

๒.๒ ประชากร คืออาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยทุกคนในวิทยาลัยครู ภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้ง ๘ แห่ง

๒.๓ นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้วจากการทดสอบ ก่อนการทดสอบจริง ไปใช้กับประชากรจริง

๓. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคำตอบที่ได้รับคืนมาหาความถี่ อัตราร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางและบทความ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

"ความต้องการการนิเทศการสอน" หมายถึงสิ่งที่อาจารย์ภาษาไทยเห็นว่าสามารถช่วยแก้ปัญหาและปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

"วิชาภาษาไทย" หมายถึงวิชาต่างๆที่บรรจุอยู่ในหลักสูตรภาษาไทยระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ของสภาการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช ๒๕๑๘

"วิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" หมายถึงสถาบันฝึกหัดครู ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเปิดทำการสอนอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ๘ แห่ง มีวิทยาลัยครูที่เปิดสอนถึงระดับปริญญาตรี ๖ แห่งคือ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ วิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครูมหาสารคาม วิทยาลัยครูสกลนคร วิทยาลัยครูอุดรธานี และวิทยาลัยครูอุบลราชธานี วิทยาลัยครูที่เปิดสอนถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ๒ แห่ง คือ วิทยาลัยครูสุรินทร์และวิทยาลัยครูเลย

"ผู้นิเทศการสอน" หมายถึงหัวหน้าภาควิชาภาษาไทย รองหัวหน้าภาควิชาภาษาไทย และศึกษานิเทศก์ภาษาไทยจากหน่วยศึกษานิเทศกรรมกรมการฝึกหัดครู

ลำดับชั้นการเสนอข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้เสนอข้อมูลตามลำดับชั้นดังนี้

บทที่ ๑ เสนอความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย และลำดับชั้นการเสนอข้อมูล

บทที่ ๒ กล่าวถึงเอกสารที่เกี่ยวกับการนิเทศการศึกษา ได้แก่ความหมาย ความสำคัญ ลักษณะงาน หลักพื้นฐานและความมุ่งหมายของการนิเทศการศึกษา ตลอดจนหน้าที่ของหน่วยศึกษานิเทศกรรมกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ แล้วจึงกล่าวถึงผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ

บทที่ ๓ กล่าวถึงวิธีการดำเนินการวิจัยและการเก็บข้อมูล ซึ่งประกอบด้วย

เครื่องมือในการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์
ข้อมูล

บทที่ ๔ กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ ๕ เสนอผลสรุปของการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และการให้ข้อ

เสนอแนะ

ส่วนรายละเอียดของแบบสอบถามเสนอในภาคผนวก

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย